

HET GROTE CHOCOPLOT

CHRIS CALLAGHAN

Vertaald door Willem Jan Kok

moon

Oorspronkelijke titel: *The Great Chocoplot*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Chicken House, 2016

© Chris Callaghan, 2016

© Vertaling uit het jaar Engels door Willem Jan Kok, 2016

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2016

© Illustraties: Lalalimola (Sandra Navarro) 2016

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup

Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 488 3381 8

ISBN 978 90 488 3382 5 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

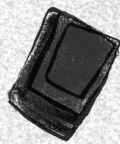
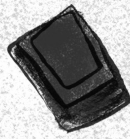
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

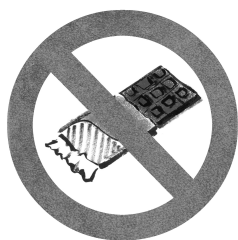

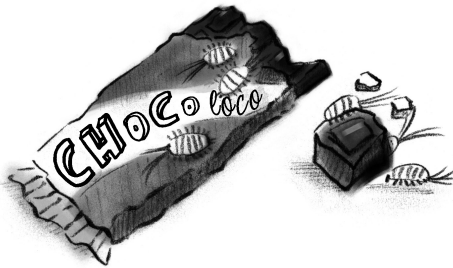
Voor Trinity
(Om je te laten glimlachen)

WAARSCHUWING!
IN DIT VERHAAL WORDT HET
VOORTBESTAAN VAN CHOCOLA
BEDREIGD, WAARDOOR HET ONGESCHIKT
IS VOOR SOMMIGE LEZERS.

HOOFDSTUK 1

‘Over zes dagen zal er nergens op de wereld nog chocola te krijgen zijn... Nooit meer!’

Dat zeiden ze in *De 7 Uur Show*.

Minke had bijna het volgende level van *Puppy Pirates* bereikt, maar toen ze dit hoorde, schrok ze zó dat haar labrador puppy, Orlando, bijna gekielhaald werd.

‘Wat?! Wat zeiden ze daar nou over chocola?’ vroeg ze, terwijl ze haar tablet weglegde.

‘Iets over dat het opdraakt,’ zei haar moeder en ze stak een groot stuk chocola in haar mond. ‘Er gaat toch niets boven een Choco Loco, hè?’

Minke en haar vader en moeder waren dol op Choco Loco's. Wie niet? Eén keer per week kocht haar moeder een reep voor ieder van hen. Dan kropen ze dicht bij

elkaar op de bank om er met z'n drieën van te genieten, totdat haar moeder aan haar nachtdienst in de supermarkt moest beginnen.

‘De chocola lijkt hier altijd op mysterieuze wijze te verdwijnen,’ zei haar vader, die zijn Choco Loco al opgepeuzeld had en aan een zakje cheese-onionchips begonnen was. ‘Ik zou toch zweren dat er gisteren nog pindarotsjes in het keukenkastje lagen, maar vandaag liggen ze er mooi niet meer!’

‘Waarom kijk je mij nu aan?’ zei haar moeder en ze prikte hem in zijn dikke, blote buik, tussen twee knoopjes van zijn veel te strakke geruite shirt.

‘Geef mij maar weer de schuld.’

‘Doe ik ook.’

‘Oké!’

‘Oké!’

‘Ssst!’ zei Minke. ‘Ik probeer hier te luisteren!’

Emma, de veel te vrolijke en zonnebankbruine presentatrice van *De 7 Uur Show*, zei: ‘En nu schakelen we over naar onze man in de jungle, met een enge chocoladevoorspelling!’

Op het beeldscherm verscheen een weelderig groen tropisch paradijs; van het soort dat Minke weleens had gezien in documentaires over bedreigde diersoorten, of in een reclame voor vakanties die haar ouders zich

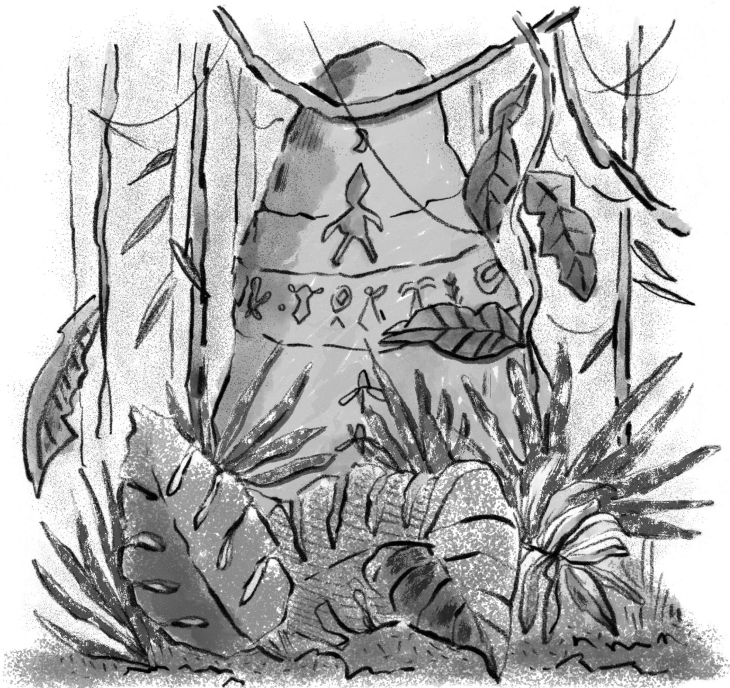
nooit zouden kunnen veroorloven.

Onder in beeld stond een rode balk met het woord 'Paasei-eiland'. De verslaggever was een man die Martin heette en die een nepglimlach had, waardoor Minke altijd met haar tong langs haar tanden streek en zich afvroeg of haar tanden net zo wit en glanzend waren als die van hem. Hij presenteerde altijd de Man-Bijt-Hond-onderwerpen van het programma, zoals dat over de oude stoomtrein die onder het strand van Ouddorp begraven bleek te liggen en de hond die verliefd was op een uil. Vandaag stond hij naast een oude man met woest, grijs haar dat alle kanten op stond.

Achter hem stond iets wat leek op een gigantisch ei, twee keer zo groot als Minkes vader, en bedekt met lianen. Het leek wel of er groene slingers over gespoten waren.

‘Dank je, Emma,’ zei Martin. ‘Ik bevind me hier op Paasei-eiland, een eilandje midden in de Atlantische Oceaan. Dus níét op Paaseiland in de Stille Oceaan, mensen!’ Hij gniffelde. ‘Hier naast mij staat professor Fijnvandraat, chocoladedeskundige van de Universiteit van Huichelheim. Hij is ervan overtuigd dat hij een

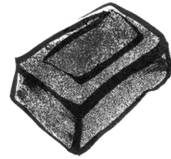
voorspelling heeft ontdekt van de oude beschaving die hier ooit heeft geleefd en die, en nu komt het, chocola aanbad!’

De camera zoomde in op de eivormige steen, die vol stond met vreemde tekens en krassen.

‘Klopt!’ zei de professor, die sprak alsof zijn tong te groot was voor zijn mond. Minke zag hoe die uit zijn mond hing als bij een dorstige hond, en hoe hij er druppels langs sproeide die het effect hadden van een omgekeerde mondspray.

‘Jakkies!’ zei Minke met een vies gezicht.

‘De oude Chocolati-stam, die meer dan duizend jaar geleden op dit eiland leefde, heeft dit ei ontworpen en er liggen hier, overal verspreid, dergelijke eieren als onderdeel van hun godsdienst. Er wordt beweerd,’ zei hij grinnikend, ‘dat je piepkleine zakjes mokkaboontjes zult vinden als je er een openbreekt.’

‘Vet!’ zei Minke.

‘Belangrijker zijn echter deze markeringen hier,’ – professor Fijnvandraat wees naar het ei – ‘die er onmiskenbaar op duiden dat er tijdens de zesenzestigste cyclus van de Cacao-Cacao, die natuurlijk verwijst naar de stand van de sterren tijdens de zomerzonnwende,

een CCC zal plaatsvinden...' Hij zweeg even en Martin, de verslaggever, veegde met een tissue het speeksel van zijn gezicht voordat hij zich naar voren boog.

'Een wát?'

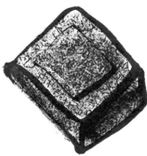
'Een cataclysmische cacao catastrofe!' sproeide de professor. 'Een chocopocalyps!'

'Een choco-wát?' vroeg Martin met een gezicht dat glansde van de verse monddouche.

'Een chocopocalyps!' antwoordde de professor met een lachje. 'Deze wonderbaarlijke steen voorspelt de totale, volledige verdwijning van cacao-producten op een van tevoren bepaald moment.'

'Pardon?'

De professor slaakte een diepe zucht. 'Dat betekent dat chocola tijdens de zomerzonnwende – aanstaande zondag 21 juni – zal ophouden te bestaan. Een chocopocalyps is precies wat het woord zegt: een

chocolade-apocalyps, het einde van alle chocola!'

Minke en haar ouders keken elkaar met open mond aan. 'Die spoort niet!' zei Minke.

Terwijl hij naar andere krassen op het stenen ei wees, vervolgde de professor: 'Dit voorspelt ook dat Paaseiland zal worden geteisterd door een hagelslagregen

tijdens het aftellen naar de catastrofe.’

De verslaggever draaide zich met een nerveus glimlachje om naar de camera. ‘Een hagelslagregen,’ zei hij gniffelend. ‘Dat zou ik weleens willen zien. U hoort het, de chocopocalyps komt eraan! En met dit nieuws, dat bij u zal inslaan als een bom, schakelen we terug naar de studio om erachter te komen waarom honden dromen en katten niet...’

‘Nou, daar zullen we hier in Brokkelen niet zo snel last van hebben,’ zei Minkes vader en hij deed de tv uit. ‘Er zijn hier meer chocoladewinkels dan inwoners.’

Dat was inderdaad zo. Hun stad, Brokkelen-aan-de-Kust, was beroemd omdat hij hét chocoladecentrum van de wereld was. Chocola had Brokkelen zoveel welvaart gebracht dat het stadje en zijn omgeving bekendstonden als ‘de Goudkust’. Er bevonden zich meer chocolaterieën, chocoladefabrieken en chocoladepakhuizen dan waar dan ook ter wereld. En hoewel Minkes vader en veel van zijn vrienden hun baan bij De Bonbondoos hadden verloren vanwege ‘reorganisatie’ (hoewel niemand begreep wat dat eigenlijk betekende), was het nog altijd het grootste chocoladepakhuis op aarde. Enorme schepen voeren af en aan om in de haven van Brokkelen-aan-de-Kust hun chocoladewaar in en uit te laden.

Volgens de plaatselijke overlevering bracht de onverschrokken ontdekkingsreiziger kapitein Bernhardszoon Wafel in 1522 bij terugkomst van zijn heldenexpeditie de eerste chocoladevracht (die voornamelijk uit rumbonen bestond) in Nederland aan wal. Maar in plaats van dat hij de rivier op was gevaren om zijn lekkernijen te presenteren aan de koning (die een ontzettende zoetekauw was), ging hij over de weg en bleek hij aan land een beroerde kaartlezer te zijn. Verdwaald keerde hij terug naar Brokkelen-aan-de-Kust, dat toen het chocoladecentrum van de wereld werd.

Minke rekte zich uit over de gehele lengte van de bank, haar benen over die van haar vader en moeder. ‘Maar hoe kan chocola ooit opraken?’ vroeg ze. ‘Ik bedoel, chocola komt van... uh... planten. Ja toch?’

Ze swipete haar tablet weer tot leven en typte: ‘Wat is chocola?’

‘Chocola wordt gemaakt uit de *cacauatl*, beter bekend onder de naam cacao boon, het zaad van de cacao boom,’ las ze hardop. Ze wist dat haar ouders het fijn vonden als ze voorlas en dit deed ze dan ook regelmatig, zodat ze makkelijker in slaap konden vallen. ‘De Maya’s en de Azteken dronken al eeuwen voordat het naar Europa werd verscheept en er in vaste vorm chocoladerepen van werden gemaakt, een vorm van vloeibare chocola.

Die kenden zij onder de naam *Theobroma cacao*, wat “Godendrank” betekent.’

‘Dus zelfs als de cacaoboom echt zou uitsterven,’ zei Minkes moeder, ‘dan nog zou er weet-ik-hoeveel chocola over zijn in de wereld.’

‘Ja, en vergeet niet dat we zaten te kijken naar *De 7 Uur Show*, hè, en niet naar een uitzending van de Open Universiteit,’ voegde Minkes vader eraan toe. ‘Vorige week zeiden ze nog dat je een lekker kleurtje krijgt als je veel ham eet. Nou, toen je moeder en ik net getrouwd waren, kreeg ik elke dag een ham-kaastosti, maar zag ik er toen uit alsof ik op de Bahama’s woonde? Dacht het niet!’

‘Er is nu al een app!’ zei Minke, kijkend op haar tablet.

‘Van wat?’ vroeg haar vader geïnteresseerd. ‘Ham-kaastosti’s?’

‘Nee! Van de chocopocalyps. Kijk: *Het aftellen naar het einde van chocola*. Hij is gratis. Mag ik hem downloaden? Alsjeblieft?’

Haar vader knikte. ‘Vooruit dan. Geef maar hier, dan zal ik het wachtwoord even intypen.’

‘Dat ken ik allang,’ zei Minke beledigd. ‘Ik ben geen baby meer.’

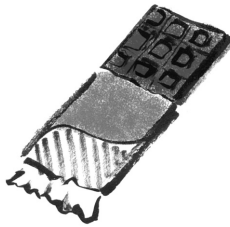
Maar toen de app eenmaal geïnstalleerd was, wilde

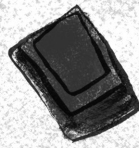
Minke er ineens niet meer naar kijken. Ze schoof de tablet weg naar het uiteinde van de bank en probeerde de chocopocalyps uit haar hoofd te zetten.

Er werd haar altijd verteld dat ze zich niet zo'n zorgen moest maken, vooral door haar moeder. Maar dat was nog niet zo makkelijk. Je kunt niet zomaar stoppen met piekeren, alleen omdat iemand zegt dat dat moet. En zelfs al wil je stoppen, dan betekent het nog niet dat je dat ook kunt. Als je voortdurend te horen krijgt dat je zoveel piekert, dan denk je dat dat ook zo is en dat baarde Minke nog meer zorgen.

Zou de chocola echt opraken?

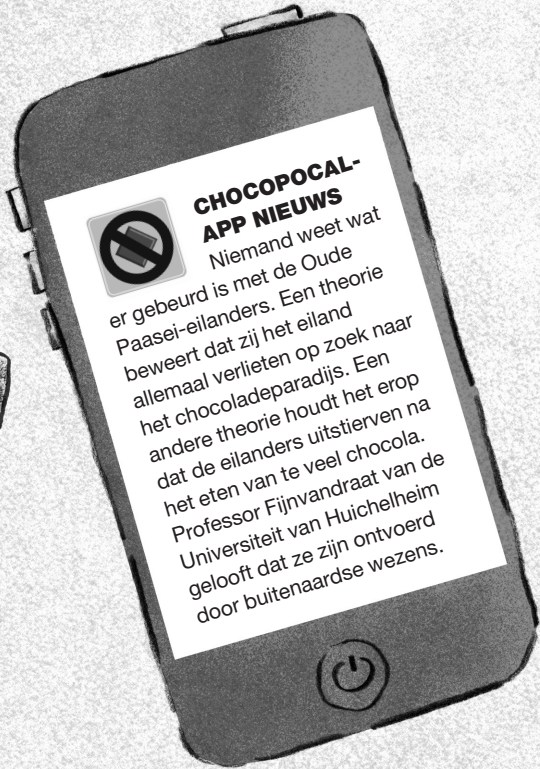
Minke kon het niet uit haar gedachten zetten.

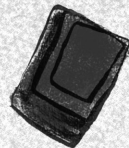
AFTELLEN NAAR DE CHOCOPOCALYPS

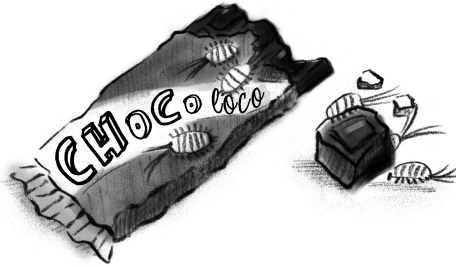
5 DAGEN, 11 UUR, 24 MINUTEN, 23 SECONDEN

CHOCOPOCAL- APP NIEUWS

Niemand weet wat er gebeurd is met de Oude Paasei-eilanders. Een theorie beweert dat zij het eiland allemaal verlieten op zoek naar het chocoladeparadijs. Een andere theorie houdt het erop dat de eilanders uitstierven na het eten van te veel chocola. Professor Fijnvandraat van de Universiteit van Huichelheim gelooft dat ze zijn ontvoerd door buitenaardse wezens.

HOOFDSTUK 2

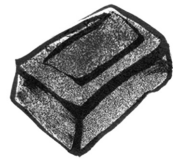
Nadat ze haar moeder had geholpen haar lange bruine haar in een strakke paardenstaart te doen, kuste Minke haar gedag. Haar moeder vertrok daarop snel naar haar twaalf uur lange nachtdienst in de supermarkt die vierentwintig uur per dag open was. Minke liet haar vader alleen achter in de kamer, waar hij een scheur probeerde te repareren in een rok van haar moeder. Ze kon niet tegen bloed en als haar vader met naald en draad in de weer was, zou er geheid bloed vloeien. In haar kamer ging ze in haar luie ligstoel zitten, met haar benen op het bed. Ze staaarde omhoog naar het gigantische mozaïek van haar vader en moeder dat ze had gemaakt van oude wikkels van chocoladerepen, en begon te piekeren.

Het was natuurlijk idioot, en ze wist het, maar Minke kreeg de chococalyps maar niet uit haar gedachten. Wat als de wereld echt zonder chocola kwam te zitten? Zou dat dan ook voor alle producten met een chocoladesmaakje gelden? En chocoladekoekjes? En chocolade-ijs?

Waarom hield ze eigenlijk zo van chocola? Ze kon het niet uitleggen. Misschien bestonden er gewoon geen woorden voor. Chocola had een soort van... smeltzalige chocoladedromerigheid. Ze hield meer van chocola dan van patat of pizza. Zelfs nog meer dan van stroopwafels en zure matjes.

Hield ze meer van chocola dan van haar vader en moeder? *Nee, dat kun je niet met elkaar vergelijken, dacht ze, dat lag heel anders... toch?!*

En waarom was één stukje chocola nooit genoeg? Stoppen ze er een stofje in, waardoor je er altijd nog een wilt? Net zoals bij pinda's, mobieltjes en...

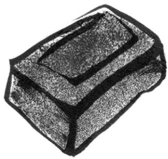

Nu lag ze weer aan Choco Loco-repen te denken!

Ze vroeg zich af of er beneden nog chocola lag. Soms lag er nog een Dubbeldik, zo'n blok vanille-ijs met een chocoladerandje, verscholen in de vriezer achter de diepvriesbroccoli of de sperzieboontjes. Als je er een vond, op zoek naar de groente voor het avondeten, was

dat altijd een mooie verrassing, alsof je een verborgen schat had gevonden. Maar nee, ze had gisteren nog in de vriezer gekeken en er lag zelfs geen diepvriesbroccoli meer waarachter het verstopt zou kunnen liggen.

Minkes ouders deden altijd boodschappen op de dag dat haar moeder haar maandloon kreeg. Tegen die tijd lag er helemaal niets meer in de koelkast, in de vriezer of in welke kast dan ook. Als ze die boodschappen hadden gedaan, dan aten de Winkelmannetjes een week lang als

verwende BN'ers en daarna keerde alles weer terug naar normaal: een visstick en een worstje met wat pasta als avondeten.

‘Moet-maar-maaltijden,’ noemde haar moeder die.

‘Surprise-specials,’ zei haar vader.

‘Een slechte opvoeding,’ noemde oma het moppend.

Oma! dacht Minke plotseling. *Die heeft vast nog wel ergens chocola.*

Oma woonde in een oude caravan in de voortuin. Ze noemden het haar ‘Gouden Koets’.

Hun buurvrouw, mevrouw Knot, had er altijd iets over te klagen: hij belemmerde haar uitzicht. Volgens Minke was het enige uitzicht dat de caravan belemmer-

de het zicht op het grijze noodgebouwtje op de stoep, dat de verkeersuitstoot registreerde in hun straat, de Westelijke Wafelweg.

Maar mevrouw Knot wilde gewoon alles over iedereen in de straat weten – om er daarna met haar bejaarde vriendinnen over te kunnen praten.

Minkes oma woonde nu al een jaar in haar Gouden Koets, sinds haar man was overleden. Het kleine rijtjeshuis van Minkes ouders, dat bijna honderd jaar geleden gebouwd was om de werklui in de haven te kunnen huisvesten, bood niet genoeg plek voor haar en de caravan was het enige wat ze zich hadden kunnen veroorloven. Hij was heel oud en had de vorm van een kadetje. Op de zijkant stond het bouwjaar, waaruit bleek dat hij nog ouder was dan Minkes vader.

Eigenlijk was het één grote lappendeken van reparaties en hij zat onder de roestplekken (een beetje zoals de vingers van Minkes vader). Minkes oma vond hem fantastisch. Ze zei dat het voelde alsof ze altijd op avontuur was en dat ze zeker wist dat de caravan op een dag omgetoverd zou worden tot een gouden koets, die haar, net als Assepoester, plotseling zou meevoeren naar het bal.

Minke klopte op de deur van de caravan.

‘Vriend of vijand?’ sprak een stem binnen.

‘Je kleindochter!’ zei Minke giechelend.

Even later zwaaide de deur open en werd Minke begroet door oma’s brede glimlach (en door een wolk van schimmelgeur).

‘Vriend, absoluut vriend,’ zei ze en ze haalde haar koptelefoon van haar hals.

Het geluid van de snelweg ging dwars door de dunne metalen wandjes van de Gouden Koets en oma had daarom bijna altijd haar vertrouwde koptelefoon op, hoewel ze er dan uitzag als een rapper met AOW.

‘Kom binnen, Willemien, lieverd, kom binnen.’

Minkes oma was een van de weinige mensen die haar bij haar echte naam noemden. Toen ze nog een baby was, noemden haar ouders haar ‘Minkie Winkie’ (omdat hun achternaam Winkelman was) en zo werd het

